

בש"פ 1385/23 - סאלח שוויש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1385/23

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: סאלח שוויש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 16.2.2023 (כבוד השופטת פ' נויבירט) ב-עמ"י 39870-02-23

בשם המבקש: עו"ד עומיר א. מריד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מאתמול, יום 16.2.2023 (עמ"י 39870-02-23; השופטת פ' נויבירט), שבה קיבל בית המשפט ערר שהוגש על ידי המשיבה (להלן: המדינה) על החלטת בית משפט השלום מאותו היום (מ"י 37743-02-23; השופטת ש' לארי-בבלי) והורה על הארכת מעצר הימים של המבקש עד ליום ראשון, 19.2.2023, בשעה 11:00.

2. המבקש נעצר בערב יום 15.2.2023 בחשד למספר עבירות לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). על פי האמור בבקשה להארכת המעצר, המבקש חשוד בעבירה של החזקת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(א) לחוק; בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק; בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק; ובעבירה של

תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק.

ביום שלמחרת המעצר, 16.2.2023, הובא המבקש לבית משפט השלום בירושלים לצורך דיון בבקשה להארכת מעצרו. המדינה ביקשה כי המעצר יוארך בחמישה ימים, וטענה כי קיימות עילות מעצר של מסוכנות ושל שיבוש הליכי חקירה. על פי מה שטענה המדינה בפני בית משפט השלום באותו הדיון, המבקש תקף את בת זוגו בבטנה באגרופים לאחר שסיפרה לו כי היא בהיריון ואיים עליה בהודעות ששלח לה. עוד הוסיפה המדינה כי ישנן מספר פעולות חקירה שעליה להשלים, ובהן חדירה לטלפון הנייד של המבקש. המבקש מצדו הכחיש את המיוחס לו, וטען כי מדובר בעלילת שווא שנרקמה על ידי המתלוננת.

3. בתום הדיון שהתקיים לפניו ביום 16.2.2023 והסתיים בסביבות השעה 11:00, קבע בית משפט השלום כדלקמן:

"בהסכמת הצדדים תיערך בדיקה של ההודעות שכביכול שלח המשיב למתלוננת בתוך ה 5 שעות הקרובות. כלומר, עד השעה 16:00. המבקשת תודיע לעו"ד עומיר את ממצאי הבדיקה, מיד עם קבלתם.

ככל שישתבר שיש ממש בדברי המשיב, שהיא שלחה את ההודעות לעצמה, יש להורות על שחרורו של המשיב ללא תנאים, למעט הרחקה מן המתלוננת למשך 30 ימים.

ככל שישתבר שהמשיב הוא ששלח את ההודעות ובהסכמתו, יוארך מעצרו עד ליום שני 20.02.2023 בשעה 12:00.

ככל והמתלוננת לא תשתף פעולה ולא תמציא את שני מכשירי הנייד שלה (או שני המנויים), יראו בכך הודאה שהיא שלחה את ההודעות לעצמה."

בהמשך להחלטה זו הגישה המדינה הודעה לבית משפט השלום שלפיה היא שוקלת להגיש ערר, ומבקשת את עיכוב ביצוע ההחלטה. בית המשפט נעתר לבקשה ועיכב את הביצוע עד לשעה 13:30 באותו היום. לאחר מכן, ערר אכן הוגש.

4. בית המשפט המחוזי קבע את הדיון בערר לאותו היום בשעות הצהריים, אם כי יצוין שבפועל החל הדיון מעט מאוחר יותר לנוכח עיכוב בהבאתו של המבקש. במהלך הדיון עיין בית המשפט בחומרי חקירה ובדוח סודי שהוצגו לו על ידי המדינה. בתום הדיון ניתנה החלטת בית המשפט, שבמסגרתה עמד על כך ש"קיים חשד סביר למעורבות [המבקש] בעבירות הנחקרות (רכישת/החזקת נשק שלא כדין, תקיפת סתם בן זוג, איומים וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש)", וקבע כי קיימות בעניינו של המבקש עילות מעצר של מסוכנות ושל חשש מפני שיבוש הליכי החקירה.

בהמשך לכך ציין בית המשפט המחוזי כי הערר נסב על סבירות ההחלטה שהתקבלה על ידי בית משפט השלום, בהינתן החשדות החמורים כנגד המבקש; כאשר לדברי בית המשפט המחוזי אין בהסכמות שהושגו בין הצדדים בבית משפט השלום כדי ליתר את בחינת סבירותה של ההחלטה. עוד עמד בית המשפט על הקושי הטמון בהחלטת בית

משפט השלום, שלגביה ציין כדלקמן:

"בנסיבות העניין, בהתחשב בכך שהחלטה הורתה על מעצר על תנאי, אשר דבר קיומו מצריך כשלעצמו בדיקה שיפוטית (האם יש ממש בדברי המשיב שהמתלוננת שלחה את ההודעות לעצמה' ולחילופין האם 'המשיב שלח את ההודעות בהסכמתו'), הגבילה את בדיקת ההודעות למשך חמש שעות, וכן קבעה כי אי-שיתוף פעולה מצד המתלוננת ואי-המצאת מכשירי הטלפון הנייד מהווה 'הודאה שהיא שלחה את ההודעות לעצמה', נדמה כי לא ניתן להותיר ההחלטה על כנה במתכונתה זו."

לנוכח האמור, קיבל בית המשפט המחוזי בהחלטתו את הערר שהוגש על ידי המדינה, והורה על הארכת מעצר הימים של המבקש עד ליום א' הקרוב, 19.2.2023, בשעה 11:00 בבוקר.

5. מכאן בקשת רשות הערר. עיקר הבקשה נסב על הטענה שהמדינה לא הייתה רשאית לטעון בפני בית המשפט המחוזי טענות שעומדות בסתירה להסכמות שאליהן הגיעו הצדדים בבית משפט השלום, ואף עוגנו בהחלטתו של בית המשפט. המבקש סבור כי בהתנהלות מעין זו יש כדי לפגוע במוסד ההסכמה, לא כל שכן כאשר הצד שמפר את ההסכמה הוא המדינה. בהקשר זה אף מציין המבקש כי בית המשפט המחוזי לא היה רשאי להתערב בהחלטה שהתבססה על הסכמה בין הצדדים, ובכך נגרם לו עיוות דין. המבקש מוסיף וטוען גם לעניין מעצר הביניים בן מספר השעות שבו שהה, בין קיום הדיון בבית משפט השלום לדיון בבית המשפט המחוזי, כאשר לטענתו מדובר במעצר לא חוקי שהמשיך לאחר מועד שחרורו שנקבע על ידי בית משפט השלום.

6. לאחר עיון בבקשת רשות הערר, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, בקשת רשות ערר ב"גלגול שלישי" נבחנת על פי אמות המידה שנקבעו בעניין רע"א 103/82 חניוןחיפהבע"מנ' מצתאור (הדרחיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982), ואשר הוחלו זה מכבר גם בהליכים פלייטים. לפיכך, רשות ערר תינתן רק במקרים חריגים שבהם עולה שאלה עקרונית החורגת מענייני הפרטני של המבקש או שיש בה נסיבות ייחודיות אחרות המצדיקות לקבלה (בש"פ 1258/23 שבוני' מדינת ישראל, פסקה 6 (14.2.2023); בש"פ 5746/22 דיוני' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.9.2022)). לא זה המקרה הנדון.

ראשית לעניין המעצר הלא חוקי, כך לטענתו, שאליו מתייחס המבקש. מדובר בהמשך המעצר שבו שהה המבקש לאחר קיום הדיון בבית משפט השלום, שממילא הורה כי המבקש ישוחרר ממעצר רק בשעה 16:00, ובית המשפט המחוזי ציין כי הדיון בערר שלפניו נקבע אף לשעה מוקדמת יותר. אמנם הבאתו של המבקש לבית המשפט המחוזי התעכבה במידת מה, כך שהדיון החל לאחר השעה 16:00. אך לבית המשפט נתונה סמכות טבועה להורות על המשך המעצר - כך עשה בית המשפט המחוזי בהחלטה מנומקת שניתנה כדיון, ואיני רואה מקום להתערב בקביעתו זו של בית המשפט המחוזי.

אשר לטענה שעניינה בהסכמות שהושגו בין הצדדים בבית משפט השלום, דעתי כדעתו של בית המשפט המחוזי שציין בהחלטתו כי אין בעצם השגת ההסכמות - גם אם בית משפט השלום נתן להן תוקף בהחלטתו, וגם אם הושגו לאחר המלצת בית המשפט - כדי לייתר בחינה של סבירות ההחלטה על ידי ערכאת הערעור. כפי שצוין לעיל, המבקש חשוד בעבירות חמורות ובהן עבירות של תקיפת בת זוג ועבירות של החזקת נשק. בית המשפט המחוזי, לאחר עיון בחומרי החקירה שהוגשו לו, קבע כי קיים חשד סביר למעורבותו של המבקש במעשים שבהם נחשד. בניגוד לכך,

בהחלטה הלאקונית של בית משפט השלום לא ניתן מענה ממשי לסוגיות אלה, ובית המשפט אך התייחס למסרונים שטענה המתלוננת כי הוחלפו בינה ובין המבקש. ברם, לא הובהר מדוע בבדיקת המסרונים כשלעצמם יש כדי להפיג את כלל החשדות החמורים כנגד המבקש; מה גם שדומה שההוראות האופרטיביות שניתנו על ידי בית המשפט אינן בהכרח עולות בקנה אחד עם צרכי החקירה, אף לא עם האפשרויות המעשיות שעומדות בפני הרשות החוקרת.

7. סוף דבר, בקשת רשות הערר נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בשבט התשפ"ג (17.2.2023).

שׁוֹפֵט
